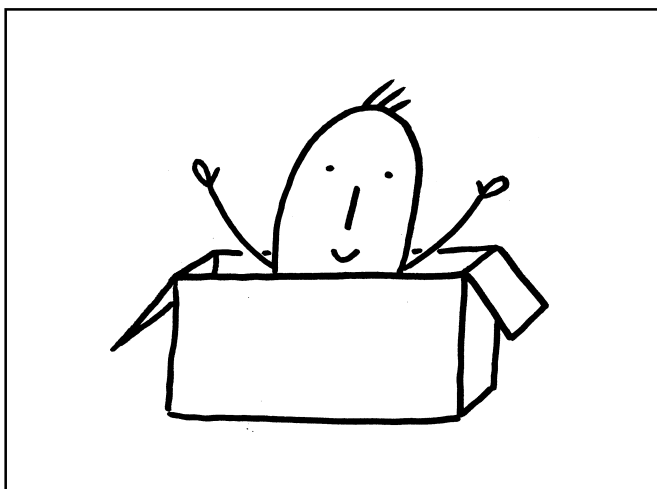

En Salvi i les caixes de cartró meravelloses

L'Obrador Imaginari

© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

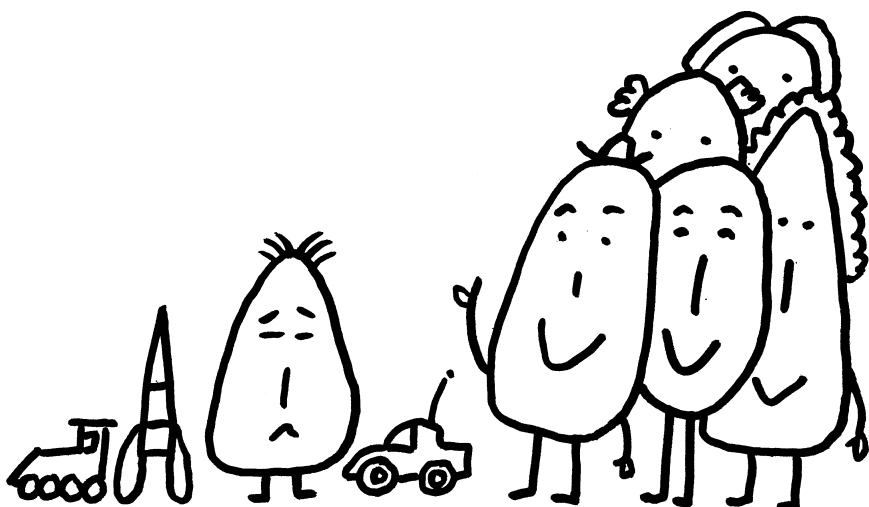
usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

Aquesta és la història d'en Blai, en Salvi i les caixes de cartró meravelloses.

En Blai la era un nen, segons la gent, realment afortunat: com que els seus pares tenien molts diners li podien comprar tota mena de joguines.

Però la gent no s'adonava que, tot i tenir tantes joguines, en Blai sovint s'avorria i estava bastant trist.

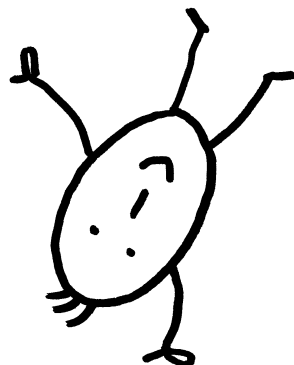
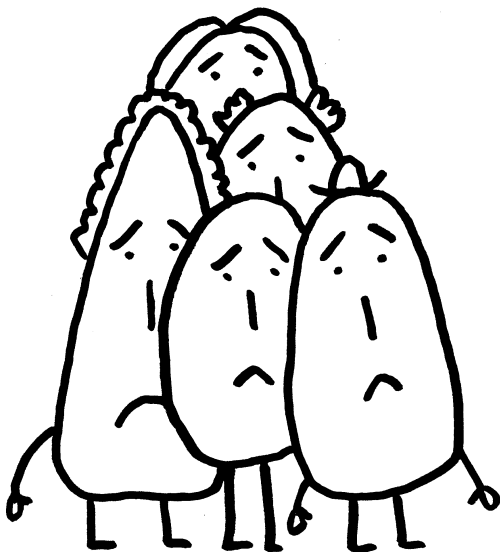
Pobre Blai!

En canvi en Salvi pràcticament no tenia joguines.

La gent pensava:

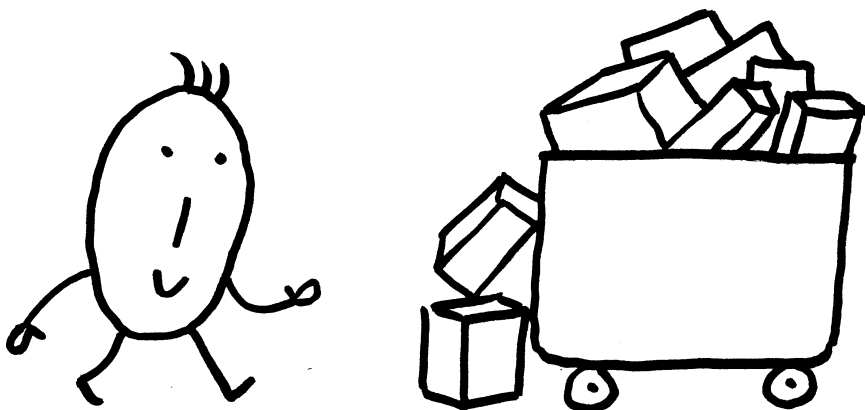
—Pobre Salvi, els seus pares tenen pocs diners i, és clar, no li poden comprar joguines.

En Salvi no tenia joguines, però el que sí tenia era molta imaginació.

Amb qualsevol capsa buida d'excusa es podia inventar la història més fabulosa, i divertida.

I passar-se llavors una tarda fantàstica!

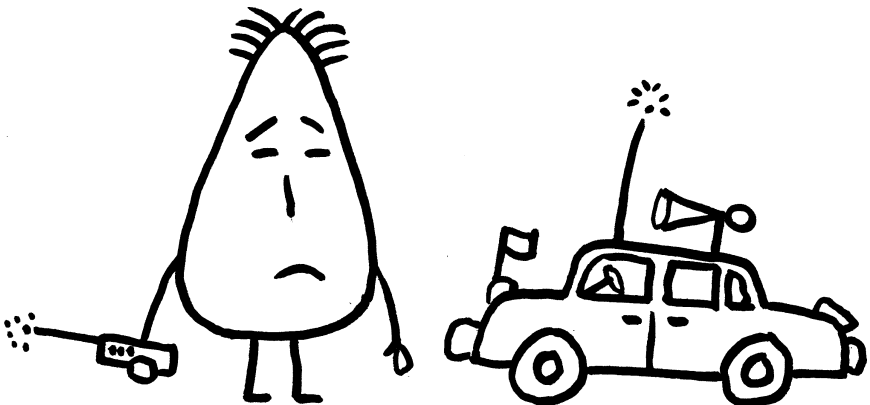

Un dia a en Blai li van regalar un cotxe amb comandament a distància.

Era el sisè cotxe amb comandament a distància que li regalaven.

Tenia botzina, marxa enrera, endavant, llums llargues i curtes...

Però en Blai estava desencantat i avorrit, a ell li hauria agradat un cotxe amb intermitents, i aquell no en tenia.

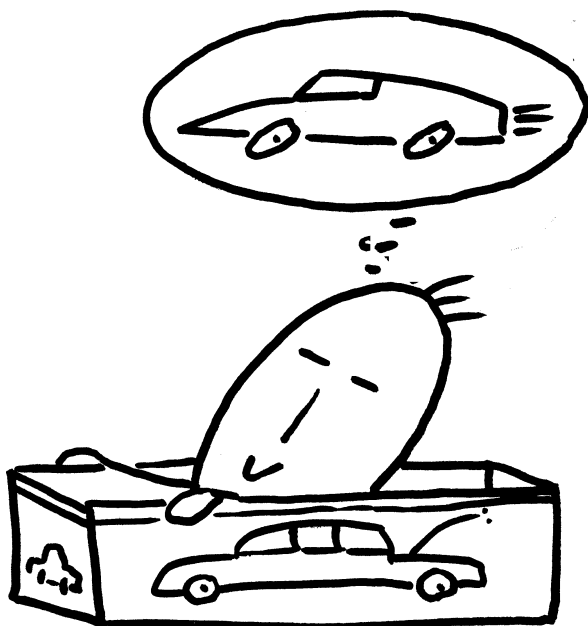
En Blai va llençar la capsa del cotxe i en Salvi la va trobar.

En Salvi va quedar-se bocabadat amb aquella capsa tan bonica.

No li va costar gens d'imaginar-se que era un cotxe fantàstic, amb tots els detalls, fins i tot amb intermitents i elevadors de vidres elèctrics.

I en Salvi va jugar moltíssim tota la tarda amb el seu cotxe fabulós.

S'ho va passar de primera!

Com que el cotxe no li havia agradat, llavors a en Blai li van regalar un meravellós transatlàntic.

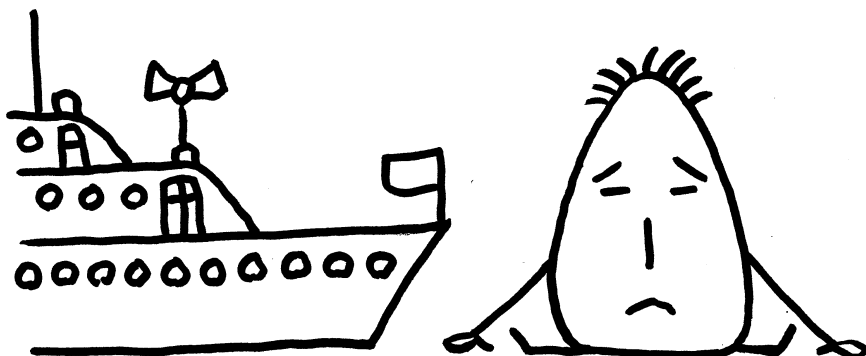
Feia un metre i mig de llarg, era esplèndid!

Fins i tot tenia aigua calenta a la piscina, i pels altaveus se sentien valsos i sardanes.

Però en Blai tampoc va alegrar-se'n.

És clar, ell volia un portaavions nuclear, amb tots els avions carregats de míssils afilerats a la coberta.

Pobre Blai!

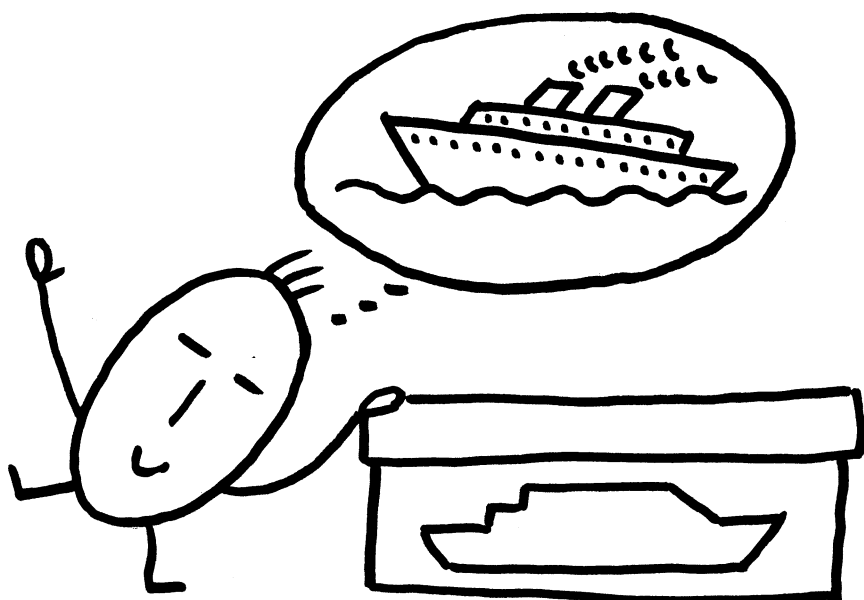

Ves per on, en Salvi va trobar també la capsa del transatlàntic.

Només veure-la, ja se li van il.luminar els ulls: era una capsa fabulosa!

En Salvi era el capità, el transatlàntic estava a punt de salpar. En Salvi estava alerta perquè, segons els informes confidencials de la policia, hi havia algun sospitós d'alguna cosa a bord.

El viatge es presentava apassionant!

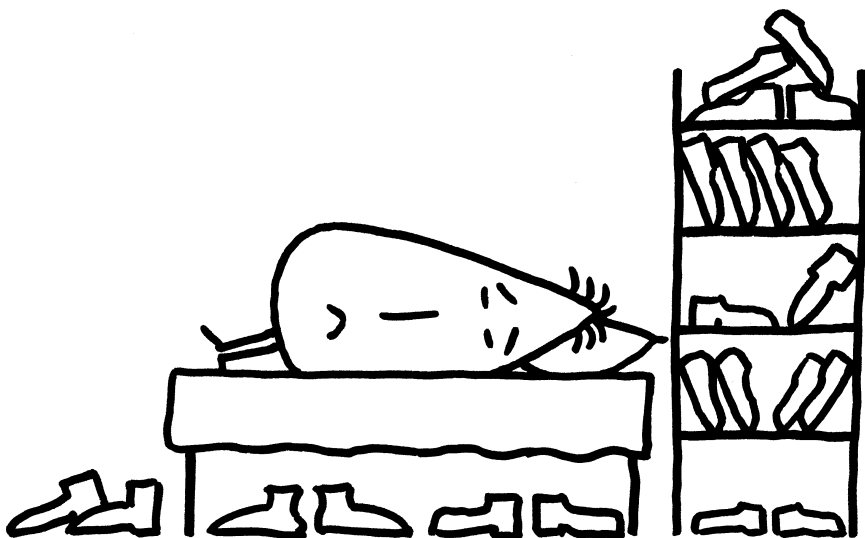
Els pares d'en Blai van arribar al final a la conclusió que allò que de debò potser volia en Blai no eren joguines, sinó alguna cosa útil.

I li van regalar unes sabates noves. Ja en tenia onze parells, aquelles eren les que feien dotze.

En Blai se les va mirar desencantat. Tenien els cordons fosforescents, això sí, però no tenien cambres d'aire a les soles.

Com es podia caminar bé amb unes sabates sense cambres d'aire a les soles?

En Blai les va arraconar, ni se les volia mirar, i es va estirar al llit profundament avorrit.

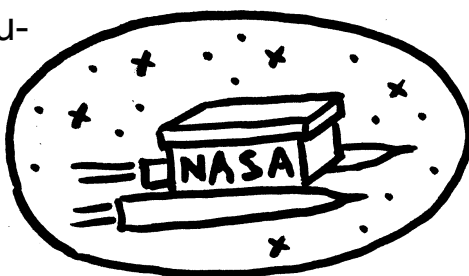

En Salvi tornava a estar de sort. Acabava de trobar la capsa de sabates que en Blai havia llençat. Ell sempre havia pensat que les sabates noves, fins que no es gastaven una mica, eren incòmodes. Les seves, per sort, llavors ja eren bastant velles. S'hi anava tan bé!

Només li faltava això, una capsa de sabates per guardar-les a l'estiu, quan feia servir les sandàlies.

En Salvi sabia que aquella capsa que s'havia trobat era fabulosa, amb un sofisticat sistema de refrigeració, dissenyat per la NASA, per tal de conservar en perfectes condicions les seves super còmodes sabates durant les calor de l'estiu.

Quina sort!

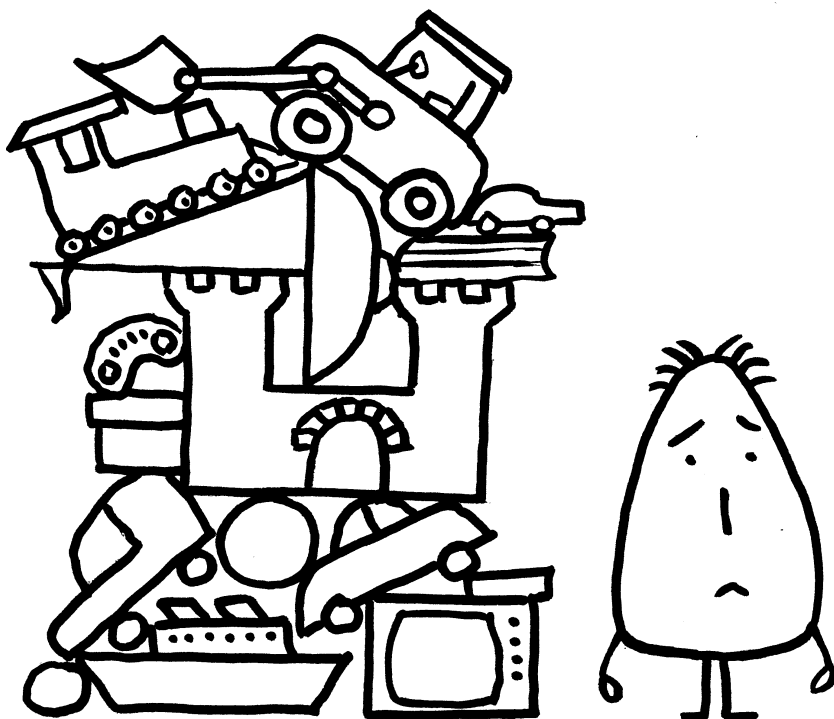

Els pares d'en Blai estaven una mica preocupats, no sabien què li passava al seu fill. En Blai sempre estava avorrit, sense fer res.

-Blai, per què no jugues?

I en Blai se'ls mirava dret des de la porta de l'habitació de les joguines.

En Blai tenia una gran habitació sencera per a les seves joguines, tantes i tantes en tenia.

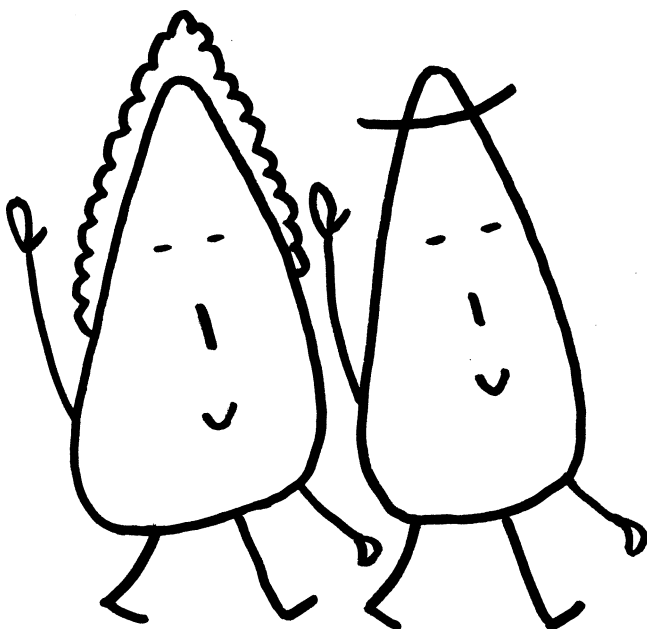
Però els pares d'en Blai també estaven preocupats per moltes altres coses, i tenien molta pressa.

Van mirar el rellotge i es van adonar que feien tard.

—Adéu Blai, fins al vespre, que et diverteixis!

En Blai va veure com els seus pares marxaven de pressa. Sempre tenien molta pressa, els pares d'en Blai.

I en Blai es va quedar sol, en la seva immensa habitació completament plena de tota mena de joguines.

La casa d'en Salvi era molt petita.

I, a més, estava plena de capses, capsetes i caixes de totes les mides.

—Salvi, ja s'ha acabat la capsa de mistos — va cridar la mare des de la cuina.

I en Salvi, ràpidament, va anar a buscar-la. Els dos sabien que dins de la capsa hi havia els valuosos microfilms; la mare era l'espia moldaviana, i ell era l'agosarat agent especial de Llin-dónia.

Es van dir la contrassenya, tot estava convingut. Després, l'agent especial va desaparèixer sigilosament.

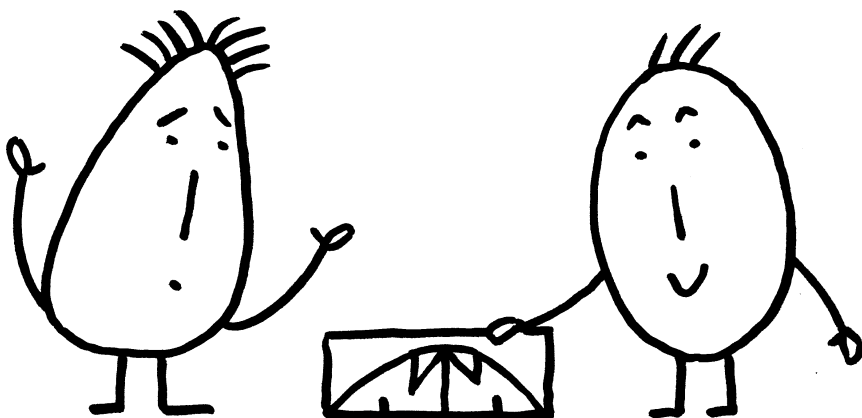
Al dia següent, en Salvi es va trobar pel carrer una capsa d'una camisa de luxe, amb la tapa plastificada, transparent.

Mentre se la mirava bocabadat va veure venir en Blai.

—Hola Blai!

—Hola Salvi, què fas amb aquesta capsa? Està buida, que no ho veus? No serveix per a res.

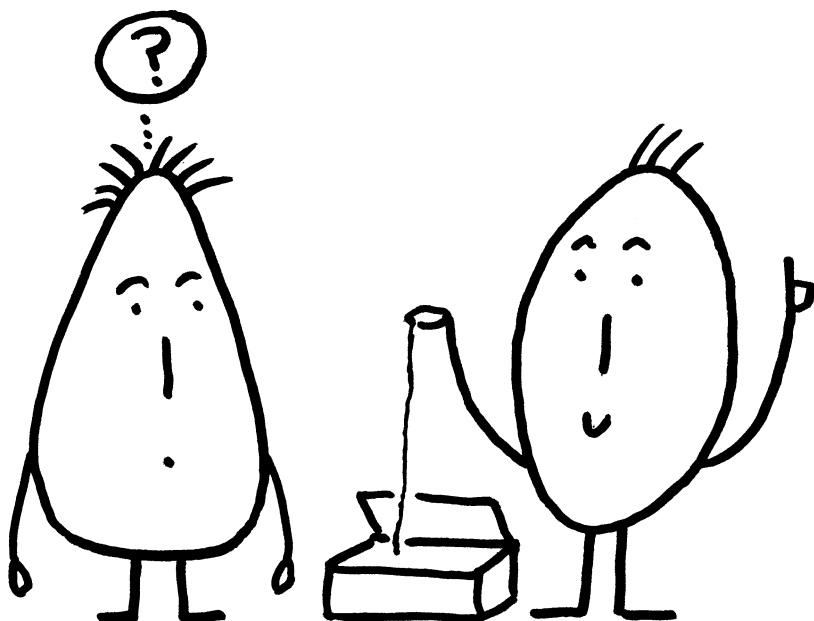
En Salvi li va explicar llavors a en Blai que no

estava buida; a dins hi havia un bocí de fil importantíssim. Acabava de decidir de portar la capsa al seu laboratori personal, ja que estava convençut que aquell fil podia ser la pista definitiva per tal de destapar la xarxa internacional de contrabandistes de camises.

—Blai, vols venir al meu laboratori?

I en Blai va dir que sí. I els dos junts se'n van anar amb la capsa a la casa d'en Salvi.

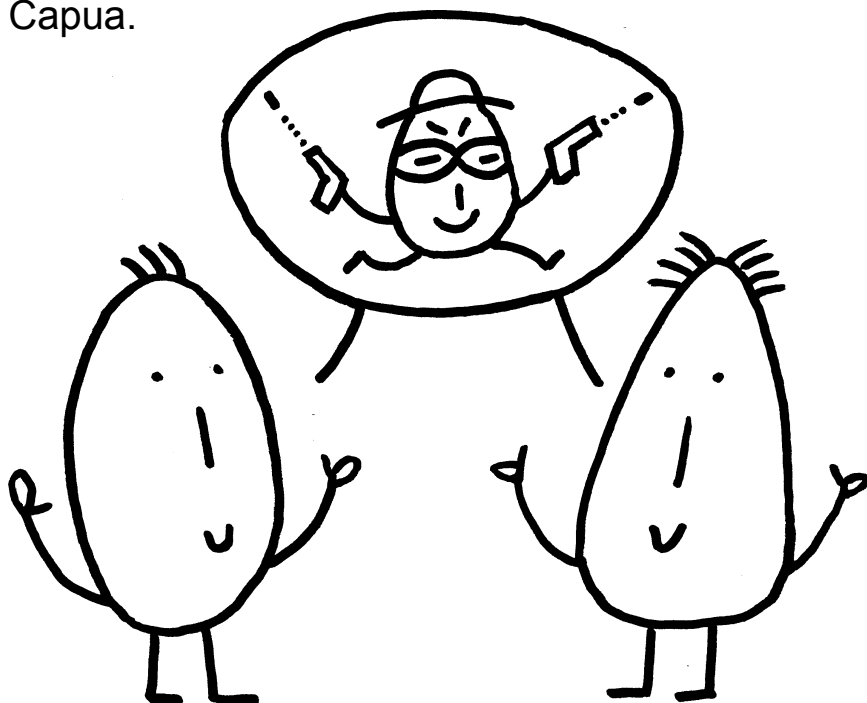
Quan van arribar, en Salvi li va explicar a en Blai que tot allò que semblaven caps es en realitat no ho eren.

En Blai feia uns ulls com unes taronges, cada vegada estava més fascinat.

Però no es podien pas encantar, tenien molta feina.

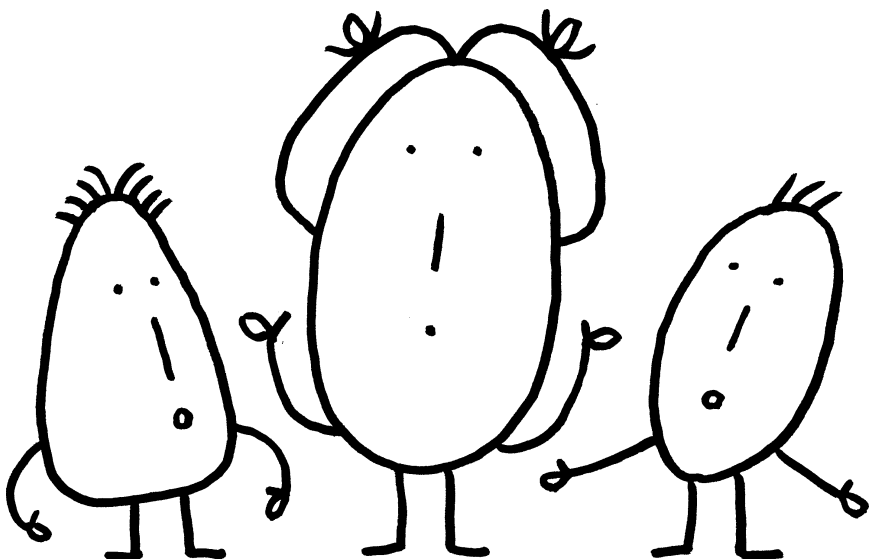
Després de moltes proves, l'Investigador Salvi i el seu Primer Ajudant Blai van aconseguir des-entrellar el misteri del fil.

Finalment, la conclusió era evident: el cap dels contrabandistes era el perillós Paolo Emílio di Capua.

Cansats de les investigacions, van berenar pa amb xocolata.

Mentre berenaven, van explicar el descobriment a la mare d'en Salvi, la qual, sorpresa de l'important descobriment, els va preguntar fins i tot els més petits detalls.

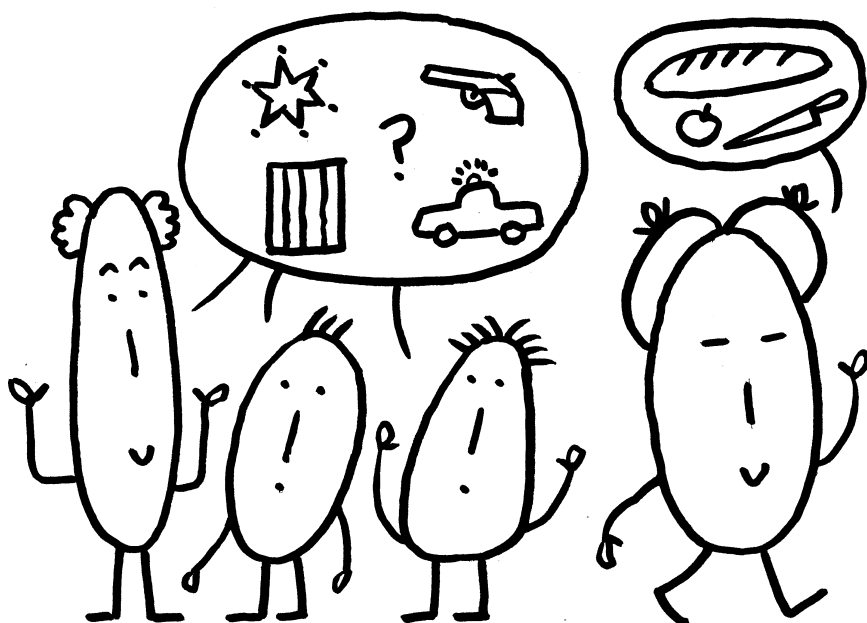
Al cap d'una estona va arribar el pare d'en Salvi. I els quatre es van posar a parlar de com enfocar la situació.

En Salvi deia que caldria informar la policia.

El pare d'en Salvi deia que potser seria millor dir-ho al Síndic de Greuges.

En Blai, entusiasmat, deia que era millor posar-se en contacte amb la CIA, ja que eren més expeditius.

La mare d'en Salvi va dir que s'estava fent tard i que anava a fer pa amb tomàquet i truites, però que estava completament d'acord amb allò que decidissin.

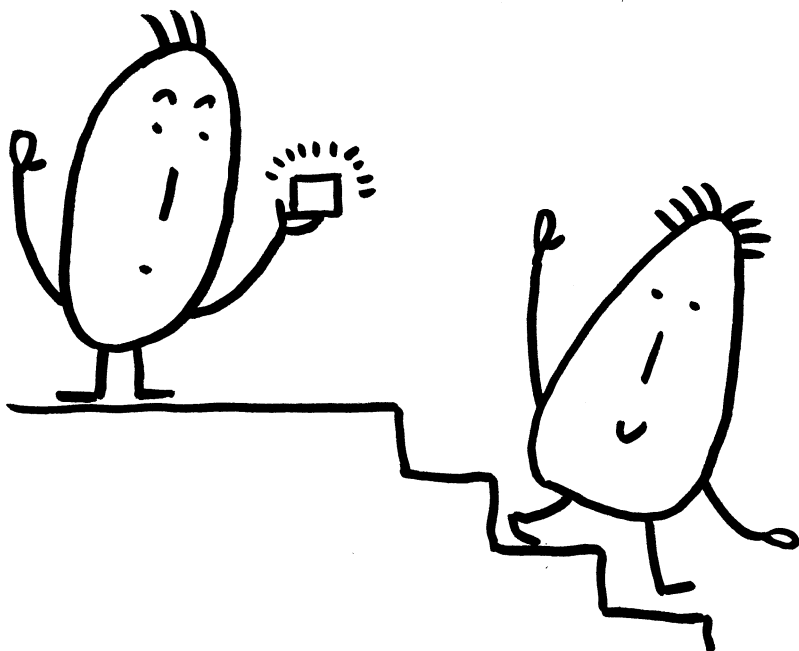

Era ja de nit, i en Blai havia de tornar cap a casa seva.

—Adéu Salvi, podré tornar una altre dia?

—És clar que sí, Blai, torna quan vulguis..
Més ben dit, torna demà, tenim molta feina pendent —i li va mig ensenyar amb un enigmàtic i lleu somriure una petita i misteriosa capseta.

I el Primer Ajudant Blai, content d’haver participat en el descobriment de la trama de contrabandistes, pensant en la misteriosa capseta que li acabava d’ensenyar en Salvi, se’n va tornar feliç cap a casa.

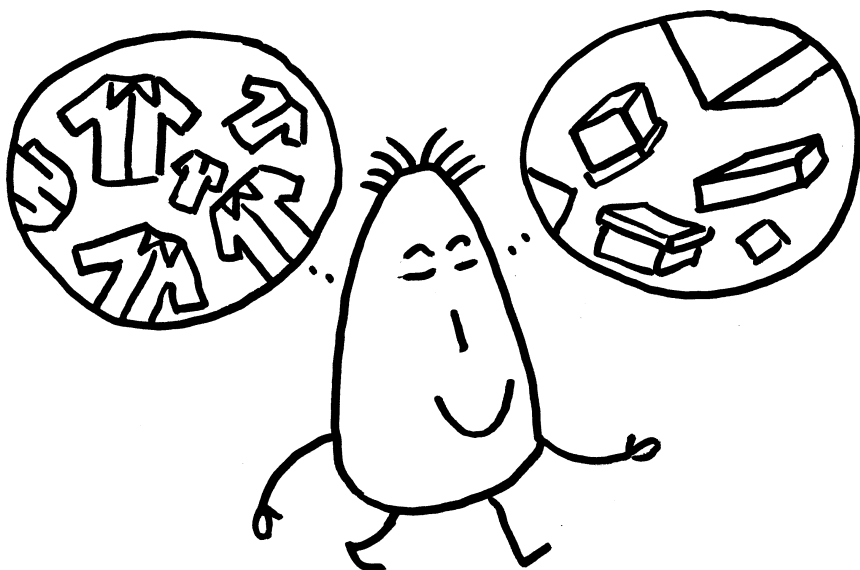
Quina tarda més fantàstica! —pensava en Blai.

En Blai aquell dia havia fet un gran descobriment. Un descobriment importantíssim!

Més ben dit, dos descobriments importantíssims:

El primer descobriment era la trama de contrabandistes de camises del perillós Paolo Emílio di Capua.

El segon, que és una meravella tenir un amic.

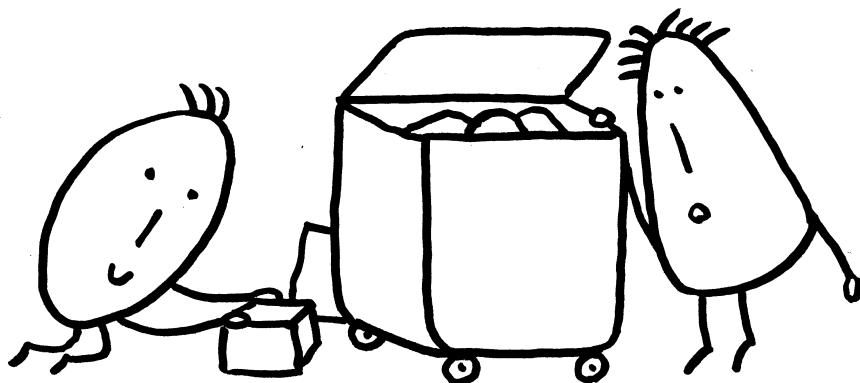

En Blai i en Salvi es van fer inseparables.

A partir d'aquell dia anaven sempre junts, buscant capses fabuloses, espiant els contenidors plens de pistes misterioses, recollint pel carrer proves definitives d'importantíssimes investigacions.

Sempre estaven molt enfeinats.

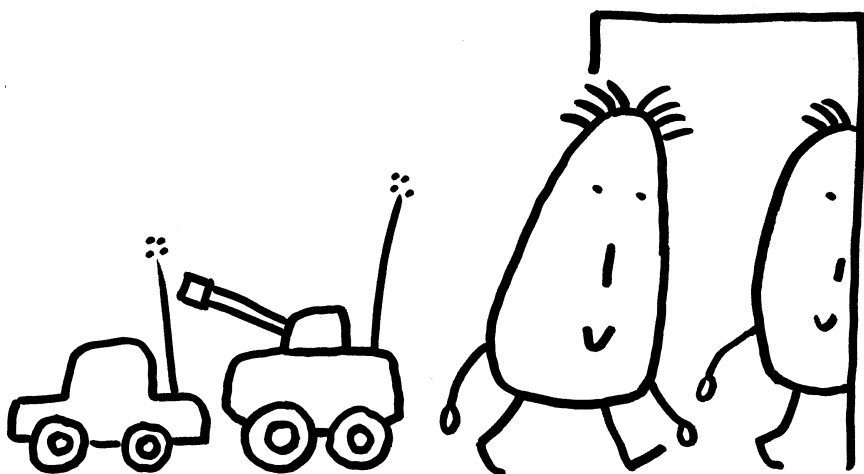
I, sobretot, s'ho passaven de primera!

És clar que, de tant en tant, decidien “reposar” una mica de les seves constants investigacions i anaven a jugar a la casa d'en Blai.

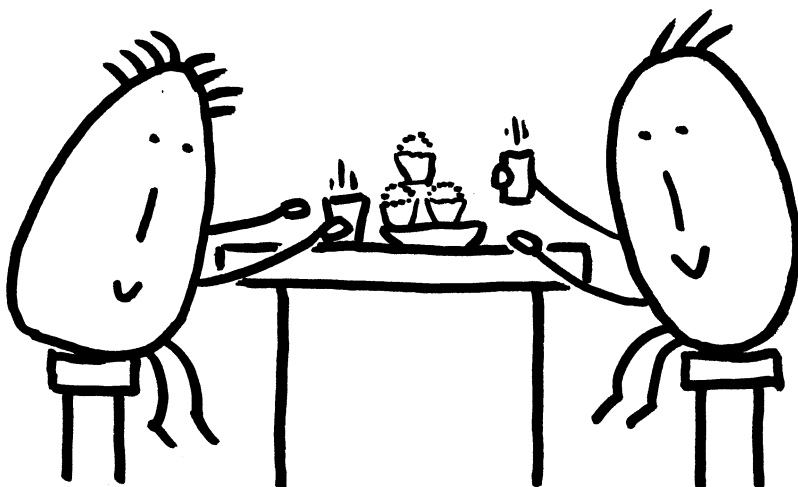
I s'ho passaven molt bé, amb tot el munt de maquetes menjapiles que en Blai tenia.

Però se n'acabaven cansant. I al final tenien ganes de baixar a la plaça, no fos cas que el perillós Paolo Emilio di Capua s'hagués escapat de la presó i d'amagatotis estès reorganitzant la seva banda de contrabandistes

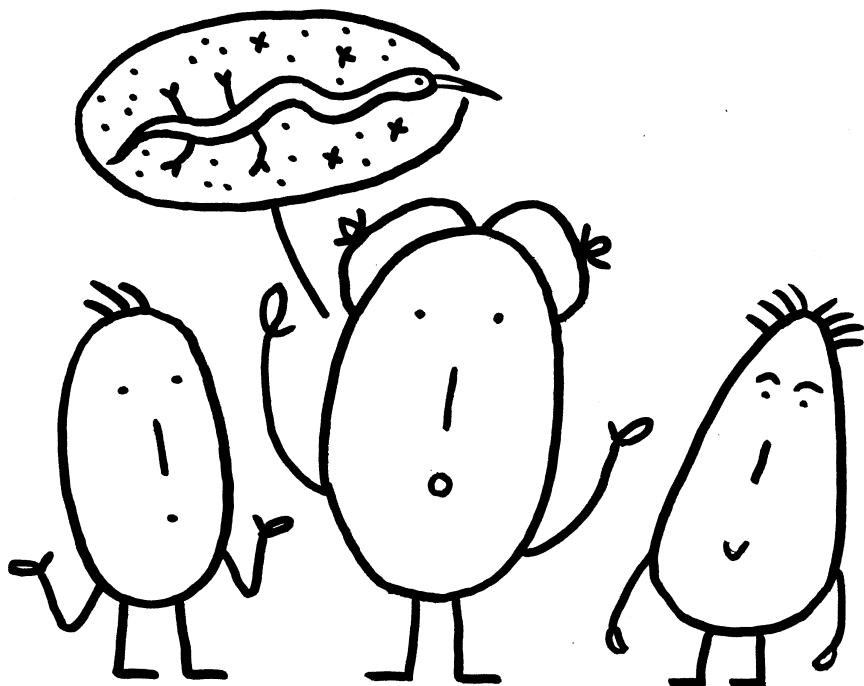
De fet, la veritat és que quan anaven a la casa d'en Blai el que més els agradava era el berenar que els donaven, aquelles galetes de mantega tan bones i la xocolata desfeta.

Mmmmmm...! Allò sí que era deliciós. De primera!

Gairebé tan bo com el pa amb xocolata que es menjaven i assaborien bocabadats quan anaven a la casa d'en Salvi i, allí, la seva mare, amb molt de misteri els explicava com els tiruflàstics, uns prestidigitadors malabaristes saltirulirus, es ficaven a dins d'una capsa de mistos màgica i se n'anaven volant fins la galàxia 3.457, on vivien els llangardagros, uns éssers fantàstics amb cua de girafa, nas de berrat pescaire, panxa de sargantana i potes de vidriol.

Eren fantàstics, els llangardagros! Gairebé tan fantàstics com la mare d'en Salvi!

Van passar els anys, i en Salvi es va fer gran. Però les ganes de jugar i la imaginació no les va perdre.

I ja gran, pensava que no és important que els jocs siguin jocs de tota la vida o acabats d'inventar, de carrer, d'aula o de sobretaula, de video-consola o d'internet, individuals, de parella o de grups, d'aquí o de llunyans països...

En canvi, pensava que hi ha coses dels jocs que sí que són importants. Per exemple, que a més de fer-nos passar una bona estona (perquè, si no, és clar, ja no serien jocs), alhora fomentin la solidaritat, l'empatia, la bondat, la generositat, la predisposició a la cooperació, l'alegria, el bon humor...

Tot allò que, quan ho anem alimentant, jugant o fent qualsevol altra cosa, fa que anem aprenent a construir un món més bonic, que l'anem construïnt de mica en mica. Un món més acollidor i amable.

En Salvi pensava que, el meravellós dels jocs, és que, si els sabem triar, poden regalar-nos gratis aquesta bonica propina: a més de divertir-nos, ens poden ajudar, a nosaltres i a aquells que ens envolten, a ser més feliços, a viure enmig d'un món més acollidor i agradable.